Quaresma - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 06/03/2016 - 09:00

Js 5,9a.10-12
2 Co 5,17-21
Lc 15,1-3.11-31

Som cridats a ser família de Déu. L'amor del Pare fa que, entre nosaltres, la relació creixi amb cada acte d'amor. Però sols a redós del Déu de Jesús entendrem de cor la nostra dignitat de fills.
A l'Evangeli d'avui, Jesús interpel·la els fariseus perquè es limiten a llegir i aplicar el manual d'instruccions d'un déu que va ser al passat i al passat resta. El manual no admet errors d'aplicació. No hi ha espai per a la compassió en un déu tan distant i fred com acabat. Tothom queda als marges de l'atenció del déu dels fariseus. Ells, també; encara que mantinguin les formes en profit propi.

Ens sorprèn que Jesús s'enervi davant d'això? El cor de Jesús vessa d'un Déu que en ser tan gran es fa present en el més petit; d'un Déu disposat a que ens equivoquem i refem el vincle que amb Ell reconstruïm de nou a cada present. Com el d'aquell pare que, en la dificultat, va fer entendre als seus fills com els estimava.

Un dia el fill petit temptà la sort. Va exigir el que creia pertocar-li i va cercar una nova vida lluny del pare. Va malgastar tot el que de casa havia rebut, fins acabar sentint una gran necessitat. Se'n recordava de casa el Pare on ho tenia tot; i ara, no disposava ni de les garrofes dels porcs que pasturava. La gana el va fer tornar allà d'on era. Però ara, havent malbaratat la dignitat de fill, passaria a ser un treballador més.

Però ser fill no es tria: és un regal dels pares i, a l'hora, un regal de Déu. El seu pare, en veure tornar el petit, es commou, corre, l'abraça, el petoneja, li dóna el millor vestit, un anell i calçat.

Per la seva part, el germà gran sempre havia ajudat a la hisenda. Ho feia d'esma, perquè tocava. Mai havia desobeït una ordre del pare, però mai no l' havia estimat com a propi. Tot i viure al seu costat, no s'havia adonat de l'amor i la comunió amb que els havien fet créixer tots dos. Va caldre que el petit posés a prova la misericòrdia del pare per escoltar el que era evident: "tu sempre has estat al meu costat" "tot el que és meu és teu". El pare li fa veure aleshores la dignitat de la que no havia estat mai conscient. Tant d'esma vivia.

Nosaltres, fills de Déu, per gràcia de Jesucrist, ens podem deixar seduir per una vida sense Déu, com el fill petit. O, com el fill gran, adormir-nos en una vida inconscient del regal quotidià. Déu, hi és, ens espera perquè lliurement concloguem que no hi ha altra delícia que ser a casa seva.

Cerquem avui un gest que, de tot cor, expressi la nostra pertinença. Descobrim de nou la relació que ens fonamenta. Deixem que Déu ens expliqui com és el seu amor per mi: la novetat d'ara en la relació entre nosaltres.

ETIQUETES
CONVERSIÓ PARE AMOR